

пристанището на Атонъ. Бледата свѣтлина на пролѣтната луна е паднала ниско надъ тихия полуостровъ. Сега пѣтьтъ е спокоенъ.

Малки свѣтлини играятъ по кипариси и смоковници и очертаватъ лицето на Атонъ.

Тукъ е земното жилище на Пресвета Богородица. Издигнати сж много манастири, които се славятъ съ своитѣ старини. Иконостаситѣ сж цѣфнали отъ позлатена резба, а стениитѣ грѣятъ съ своята чудна иконопись. Въ всѣки храмъ на централно мѣсто е поставена иконата на майката Господня. А на нѣкои манастири тя е покровителка и застъпница предъ Бога.

Въ Атонъ живѣятъ деветъ хиляди монаси, които съ смиреннието си, съ молитвитѣ си и постническия си животъ сж примѣръ за служене на Бога и светата Божия майка. По-голъма частъ отъ манастиритѣ сж славянски. И ние българитѣ имаме тамъ свой манастиръ, който се казва Зографски.

Нѣкога и Хилендарскиятъ манастиръ е билъ нашъ. Но сега принадлежи на сърбитѣ.

Хилендарскиятъ манастиръ е свързанъ здраво съ сѣдбата на българския народъ. Презъ тъмното турско робство, въ една отъ

килийтъ на тоя манастиръ великиятъ българинъ Отецъ Паисий е живѣлъ и написалъ своята Славянобългарска история, въ която така се обръща къмъ гърчещитѣ се българи: „О, неразумни, защо се срамувате да се наричате българи?“ Тази наша голѣма светиня, Славянобългарската история, сега се пази въ библиотеката на Зографския манастиръ. Въ нейнитѣ пожълтѣли страници и черковнославянско писмо, великиятъ монахъ е заключилъ своя благороденъ зовъ къмъ българитѣ да се събудятъ отъ турското робство, да почерпятъ сили отъ своето велико минало, да се осъзнаятъ като народъ и да се освободятъ отъ игото на турчина. За насъ, българитѣ, тая книга е свещена.

Всѣка година поклонници българи отиватъ въ Атонъ, за да видятъ земното свето жилище на Майката Божия, да се поклонятъ на Паисиевата килия и съ треперящи рѣце да се докоснатъ до оная жива искра, която още гори въ гордитѣ страници на Славянобългарската история.

Атонъ е светилище на българския народъ.

И. Стубелъ